

Sygn. akt VI P 141/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Ławnicy: Wiesława Bożenna Benedysiuk, Anna Marianna Wiśniewska

Protokolant: stażysta Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa U. G.

*przeciwko (...)prowadzącego działalność
gospodarczą pod nazwą (...) w
W.*

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w W. na rzecz powódki U. G. tytułem odszkodowania kwotę 12.930,00 złotych brutto (słownie: dwanaście tysięcy dziewięćset trzydzieści złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2013 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. na rzecz powódki U. G. kwotę 60,00 złotych (słownie: sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. Nakazuje pobrać od strony pozwanej (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w W. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie kwotę 646,50 złotych (słownie: sześćset czterdzieści sześć złotych 50/100) tytułem opłaty sądowej od pozwu od której obowiązku ponoszenia zwolniona była powódka;

IV. Wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.310,00 złotych (słownie: cztery tysiące trzysta dziesięć złotych 00/100).

Sygn. akt VI P 141/13

UZASADNIENIE

U. G. w dniu 27 lutego 2013 roku wniosła pozew przeciwko Syndykowi masy upadłości (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w upadłości likwidacyjnej) w W. o zasądzenie odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem w wysokości 12.930 zł. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pозew z dnia 25 lutego 2013 roku – k. 1-5).

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 18 lutego 2013 roku otrzymała od pozwanego rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 kodeksu pracy. Powódka jednoznacznie wskazała, iż korzystała ze zwolnień jedynie w koniecznym zakresie uzasadnionym stanem jej zdrowia oraz stanem jej dziecka. W ocenie powódki przyczyna podana przez pozwanego w wypowiedzeniu jest przyczyną pozorną oraz nie została przez pozwanego w żaden sposób wykazana, w szczególności, że zwolnienia lekarskie uzyskane zostały w celu bezprawnego i nieuzasadnionego uchylecia się od świadczenia pracy. Zdaniem strony powodowej faktyczną przyczyną zwolnienia jej z pracy jest ominięcie przepisów o ochronie stosunku pracy pracowników przebywających na urlopie lub nieobecnych w pracy oraz uniknięcie konieczności wypłacenia powódce wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Syndyk Masy upadłości (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w upadłości likwidacyjnej w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego adwokata.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podniósł, że podstawą rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia było ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych poprzez nadużywanie możliwości korzystania ze zwolnień lekarskich, zaś podstawą były nierzeczywiste i nieusprawiedliwione względami zdrowotnymi przyczyny (odpowiedź na pozew z dnia 25 marca 2013 roku – k. 25 – 29).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U. G. zatrudniona była (...)na podstawie umowy o pracę od 2 listopada 2009 roku na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. księgowości w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 4.310 zł brutto.

(umowa o pracę z dnia 30 października 2009 roku – k. 11, aneksy do umowy o pracę – k. 12-13)

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4.310 zł.

(zaświadczenie o zarobkach – k. 45)

Postanowieniem z dnia 14 października 2010 roku (sygn. akt IX GUp 4/08) Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku i wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie M. S..

(postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 14 października 2010 roku, sygn. akt IX GUp 4/08– k. 33)

Powódka po zakończeniu urlopu macierzyńskiego opiekowała się dwójką małych dzieci. Na zwolnieniach lekarskich przebywała od lipca 2012 roku. Początkowo były to zwolnienia związane z chorobą kręgosłupa. Od października 2012 roku powódka leczyła się na depresję. W międzyczasie opiekowała się dziećmi, które bardzo często chorowały. Powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich w następujących okresach: od 5 lipca 2012 roku – 18 lipca 2012 roku, 31 sierpnia 2012 roku do 13 września 2012 roku, od 19 lipca 2012 roku do 31 lipca 2012 r, od 1 sierpnia 2012 roku do 30 sierpnia 2012 roku, od 14 września 2012 roku do 30 września 2012r, od 1 października 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku, od 1 lutego 2013 roku do 8 lutego 2013 roku, od 9 lutego 2013 roku do 14 lutego 2013 roku.

(dokumentacja lekarska – k. 83 – 143, 189-196, zeznania U. G. – k. 207 verte)

W związku z tym, iż zwolnienia były wystawiane przez lekarzy różnych specjalności, L. Ś. specjalista ds. kadr i płac zwróciła się do ZUS o kontrolę przedmiotowych zwolnień lekarskich wystawianych przez różnych specjalistów.

(wnioski – k. 143 – 144, 154, 161, 170, 191, zeznania świadka L. Ś. – k. 76)

Lekarz Orzecznik ZUS nie stwierdził nieprawidłowości w korzystaniu ze zwolnień lekarskich na okres od 14 września 2012 roku do 30 września 2012 (opieka nad dzieckiem), na okres od 1 października 2012 roku do 22 października 2012, od 23 października 2012 roku do 19 listopada 2012 roku, od 1 lutego 2013 roku do 8 lutego 2013 r. (opieka nad dzieckiem), za okres od 9 lutego 2013 roku do 14 lutego 2013 roku.

(odpowiedź ZUS – k. 152, 157, 167, 175, 196)

W dniu 22 stycznia 2013 roku Syndyk wystosował pismo do ZUS z prośbą o kontrolę zwolnienia lekarskiego od dnia 15 stycznia 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku.

(pismo z dnia 22 stycznia 2013 roku – k. 177)

Decyzją z dnia 11 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku. Lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu badania uznał, iż niezdolność powódki do pracy ustała w dniu 31 stycznia 2013 roku. W konsekwencji zwolnienie lekarskie nr (...) wystawione na okres od 15 stycznia 2013 roku do 11 lutego 2013 roku zostało skrócone do dnia 31 stycznia 2013 roku.

(Decyzja ZUS z dnia 11 lutego 2013 roku – k. 188, zaświadczenie lekarskie wydane w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS – k. 15, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 183 -185)

Powódka nie odwołała się od decyzji ZUS, bowiem była w stanie, który nie pozwalał jej na podejmowanie decyzji z powodu depresji.

(zeznania U. G. – k. 207 verte)

Powódka w dniu 1 lutego 2013 roku nie stawiała się do pracy, bowiem w dniu 31 stycznia udała się do lekarza, który wystawił jej zwolnienie lekarskie z powodu choroby dziekana, którym przebywała do 8 lutego 2013 roku, a następnie od 9 lutego do 14 lutego 2013 roku.

(zwolnienie lekarskie nr (...)– k. 37, zeznania U. G. – k. 208)

W dniu 1 lutego 2013 roku powódka złożyła pozwanemu wniosek o udzielenie jej urlopu wychowawczego w celu sprawowania opieki nad rocznym synem M. G. (2) w okresie od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia 14 lutego 2015 roku. Niniejsze pismo wpłynęło do pracodawcy w dniu 1 lutego 2013 roku.

(wniosek z dnia 1 lutego 2012 roku – akta osobowe – k. B52)

Pracodawca powyższy wniosek pozostawił go bez odpowiedzi. Z uwagi na brak reakcji pozwanego powódka w dniu 14 lutego 2013 roku wystosowała do niego pismo informacyjne, w którym wyjaśniła, że od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia 14 lutego 2015 roku przebywa na urlopie wychowawczym zgodnie ze złożonym wnioskiem.

(pismo z dnia 14 lutego 2013 roku – k. 17)

Pismem z dnia 12 lutego 2013 roku doręczonym powódce w dniu 18 lutego 2013 roku, syndyk rozwiązał z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazał na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez świadome i nieuczciwe nadużywanie możliwości korzystania ze zwolnień lekarskich, a podstawę tego stanowią nierzeczywiste i nieusprawiedliwione względami zdrowotnymi przyczyny. Powyższe jednoznacznie zostało potwierdzone zaświadczeniem lekarskim wydanym w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 stycznia 2013 roku, z którego wynika, iż brak jest jakichkolwiek przeciwwskazań do wykonywania przez powódkę pracy na określonym w umowie o pracę stanowisku. Ponadto wskazał, iż na dzień 31 stycznia 2013 roku powódka była zdolna do świadczenia pracy. Dodatkowo wskazał, iż okoliczności faktyczne bezsprzecznie potwierdzają, iż dostarczone przez powódkę zaświadczenia lekarskie, w tym wystawione przez lekarza

psychiatrę A. G. uzyskane zostały wyłącznie w celu bezprawnego i nieuzasadnionego uchylenia się od obowiązku świadczenia pracy na rzecz pracodawcy, co uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę.

(rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 12 lutego 2013 roku – k. 18)

W dniu 12 lutego 2013 roku Syndyk masy upadłości (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w upadłości likwidacyjnej złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

(zawiadomienie – k. 38 – 44)

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 roku Komenda Powiatowa Policji w L. odmówiła wszczęcia dochodzenia wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk. W uzasadnieniu wskazano, iż sam fakt odmiennej oceny stanu zdrowia przez lekarza psychiatrę a lekarza orzecznika ZUS nie świadczy jednoznacznie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa poświadczania nieprawdy. Jak również powyższego nie przesądza fakt ponowne przedłożenie przez U. G. zwolnienia lekarskiego.

(postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 5 kwietnia 2013 roku – k. 140)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, co pozwoliło uznać je za rzetelny i w pełni wartościowy materiał dowodowy. Dodatkowo rekonstrukcji stanu faktycznego służyły dowody ze źródeł osobowych w postaci zeznań świadka L. Ś. oraz zeznań powódki U. G..

Zeznania L. Ś. Sąd ocenił, jako wiarygodne. Świadek wprawdzie nie posiadała wiedzy na temat przyczyn absencji powódki, ani też unikania świadczenia pracy jednakże, jako specjalista do spraw kadr i płac u pozwanego podała fakt, iż występowała do ZUS o potwierdzenie niniejszych zwolnień.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, przy czym dowód ten ograniczył do przesłuchania powódki. Zeznanom powódki U. G. Sąd dał wiarę w całości, bowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Zgodnie natomiast z art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Postępowanie dowodowe przed sądem pracy, w zakresie zasadności istnienia przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, w zasadzie ogranicza się do tego, że pracodawca jest obowiązany wykazać istnienie właśnie tej przyczyny, którą podał pracownikowi. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) to na pracodawcy ciąży obowiązek wykazania prawdziwości przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. Zaś w razie niespełnienia ww. przesłanek bądź naruszenia innych przepisów regulujących rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia pracownikowi przysługują określone roszczenia względem pracodawcy. Stosownie do dyspozycji art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo odszkodowanie.

Dlatego też najistotniejszą kwestią w niniejszym postępowaniu była ocena przez sąd zasadności oraz prawdziwości wskazanej przez pozwanego przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę wskazano dopuszczenie się przez powódkę ciężkich naruszeń podstawowych obowiązków pracowniczych polegających na

świadomym nieuczciwym nadużywaniu możliwości korzystania ze zwolnień lekarskich, poprzez nierzeczywiste i nieusprawiedliwione względami zdrowotnymi przyczyny. Ponadto podano, iż w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 stycznia 2013 roku, z którego wynika, iż brak jest jakichkolwiek przeciwwskazań do wykonywania pracy oraz że na dzień 31 stycznia 2013 roku powódka była zdolna do świadczenia pracy. Podkreślono, że wystawione przez lekarza psychiatrę A. G. zwolnienia uzyskane zostały wyłącznie w celu bezprawnego i nieuzasadnionego uchylecia się od obowiązku świadczenia pracy.

Ustawodawca nie wypowiedział się w przepisach Kodeksu pracy, co należy rozumieć pod pojęciem „ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych”. Za podstawowe należy uznać obowiązki wymienione w art. 211 k.p., 100 § 2 k.p. (katalog przykładowy), wynikające z układów zbiorowych pracy, jak również i te, które zgodnie z art. 104 k.p., art. 104¹ § 1 k.p., określone są w regulaminie pracy. Ustalenie zakresu podstawowych obowiązków pracownika, sposobu ich naruszenia oraz stopnia zawinienia w ich niewykonywaniu lub nienależytym wykonywaniu, jest warunkiem prawidłowej oceny, czy naruszenie tych obowiązków było przyczyną uzasadniającą rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1998 roku, sygn. akt I PKN 400/98, OSNAPiUS 1999/23/752). Zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe znamiona zarzucanego pracownikowi przez pracodawcę naruszenia powinny być ponad wszelką wątpliwość wykazane przez pracodawcę. Ocenie sądu, bowiem podlega to, czy naruszenie to dotyczyło podstawowych obowiązków oraz to, czy było ono ciężkie zarówno w ujęciu podmiotowym (w zakresie stopnia winy powódki w postaci zamiaru ewentualnego bądź ciężkiego niedbalstwa) jak i w ujęciu przedmiotowym, (co do zagrożenia interesów pracodawcy).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż powódka zatrudniona była na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. księgowości oraz wręczenia jej pisma rozwiązującego umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 kp, z którym to powódka zapoznała się w dniu 18 lutego 2013 roku.

Syndyk Masy Upadłości powoływał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1998 r. I PKN 477/97, w myśl, którego nadużycie korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego może być kwalifikowane, jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (art. 52 § 1 pkt 1 KP w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 2 lutego 1996 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw, Dz. U. Nr 24, poz. 110 ze zm.). W ocenie Sądu okoliczności tejsze sprawy są odmienne od przedmiotowej. Wyrok ten odnosi się do kwestii wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego przeznaczeniem. W sprawie powódki sytuacja taka nie miała miejsca, bowiem lekarz orzecznik ZUS w dniu 31 stycznia 2013 roku orzekł o ustaniu niezdolności do pracy w tym dniu. Fakt odmiennej oceny stanu zdrowia przez lekarza psychiatrę A. G. oraz lekarza orzecznika ZUS nie świadczy o wykorzystywaniu zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem. Tym bardziej to, że lekarz orzecznik ZUS stwierdził zdolność do pracy nie powinno być przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. To, czy powódka wykorzystywała wystawione zaświadczenie lekarskie w sposób bezprawny i nieuzasadniony, nie zostało przez pozwanego w żaden sposób udowodnione.

Dodatkowo podnieść należy okoliczność, iż w piśmie rozwiązującym umowę o pracę pozwany wskazał, iż w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przez powódkę przestępstwa, poprzez posługiwanie się zaświadczeniem lekarskim poświadczającym nieprawdę, co do rzeczywistego stanu zdrowia złożył zawiadomienie do prokuratury. Komenda Powiatowa Policji odmówiła wszczęcia dochodzenia. Podkreślono, iż sam fakt odmiennej oceny stanu zdrowia przez lekarza psychiatrę a lekarza orzecznika ZUS nie świadczy jednoznacznie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy. Jak również nie przesądza o tym fakt ponownego przedłożenia przez powódkę zwolnienia lekarskiego. Pozwany wskazał, iż powódka w sposób świadomy i nieuczciwy nadużywała możliwości korzystania ze zwolnień lekarskich, zaś podstawą były nierzeczywiste i nieusprawiedliwione względami zdrowotnymi przyczyny.

W ocenie Sądu powoływanie się przez pozwanego na okoliczność, iż zwolnienia lekarskie powódki pochodziły od kilku lekarzy nie świadczyły o tym, że były one niezasadne i nierzeczywiste. Przedłożona przez powódkę dokumentacja lekarska jednoznacznie wskazuje na to, iż powódka korzystała ze zwolnienia z powodu choroby kręgosłupa oraz

depresji a także chorób jej dzieci. Podkreślić należy, iż wcześniejsze zwolnienia były wielokrotnie kontrolowane przez lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którzy nie kwestionowali ich zasadności. Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na okoliczność, że dostarczone przez powódkę zwolnienia lekarskie uzyskane zostały w celu bezprawnego i nieuzasadnionego uchylecia się od świadczenia pracy. Ponowne zwolnienia, które powódka przedłożyła na okres od 1 lutego 2013 roku do 8 lutego 2013 r było z powodu opieki nad chorym dzieckiem oraz za okres od 9 lutego 2013 roku do 14 lutego 2013 roku, a które to zostały skontrolowane przez ZUS nie budziły żadnych zastrzeżeń.

W żaden sposób nieudowodnione jest twierdzenie pozwanego, iż powódka świadomie wykorzystywała zwolnienie lekarskie, w celu nieświadczenia pracy. Zachowania powódki nie można kwalifikować w kategoriach ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, z uwagi na sytuacje od niej niezależne, jakimi niewątpliwie był stan jej zdrowia oraz jej dzieci. Podkreślić należy, iż w aspekcie przedmiotowym, a więc co do zagrożenia interesów pracodawcy, pozwany nie przedstawił dowodów w tym zakresie.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż przyczyna wskazana w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie jest przyczyną prawdziwą. Powódka, bowiem, w ocenie sądu, nie dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nierzeczywistej, nieprawdziwej) oznacza, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione (wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 roku, sygn. akt I PKN 304/99, OSNP 2001/4/118). Tym samym stwierdzić należy, iż rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy zostało dokonane błędnie, gdyż zawierało pozorną przyczynę, która nie znalazła potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. W tych warunkach zasadne jest roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania i dlatego sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 12 930,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami. Odsetki ustawowe Sąd zasądził od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu, czyli od 8 marca 2013r. do dnia zapłaty, przyjmując za podstawę treść art. 455 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt IV rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4,310 zł, tj. do pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd zasądził od Syndyka Masy Upadłości (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w upadłości likwidacyjnej w W. na rzecz U. G. kwotę 60,00 zł, jako stawka minimalna w sprawie o odszkodowanie tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazał pobrać od Syndyka Masy Upadłości (...)prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w upadłości likwidacyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 646,50 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.